

Η θεραπεία του ανθρώπου δια του καθημερινού αγίου μαρτυρίου

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Του π. Αθανασίου Μηνά

Με δάκρυα πικρά και μετάνοια οι Πρωτόπλαστοι αντιμετώπισαν τον πόνο και τη λύπη εξαιτίας της πτώσεως και της εκπτώσεως εκ του Παραδείσου κρατώντας την ελπίδα της επαγγελίας, δηλαδή της επικείμενης συντριβής του αρχεκάκου δαίμονος που τους ξεγέλασε και της εν καιρώ αναγεννήσεως του πεπτωκότος ανθρώπου δια του Ιησού Χριστού.

Ο μετά από αυτούς Πατριάρχης Αβραάμ και η Σάρρα η γυναίκα του εδέχθησαν με πίστη και υπομονή το λόγο του Θεού που τους καλούσε να απομακρυνθούν εκ της συγγενείας των και να οδηγηθούν μετανάστες σε ξένη γη, την οποία τους υπέδειξε ο Τριαδικός Θεός, τον οποίον Θεόν αξιώθηκαν να φιλοξενήσουν εξαιτίας της υπακοής. Εκεί άκουσε ο Αβραάμ ότι εκ του σπέρματός του και της οσφύς αυτού ενευλογηθήσονται πάσαι αι φυλαί της γης[1] και έλαβε πολύτιμο δώρο τον Ισαάκ. Επίσης, γνωρίζουμε, ότι δάκρυα έρρεαν ημέραν και νύκτα από τα μάτια του

Προφητάνακτος Δαυΐδ, και τοιουτοτρόπως αντιμετώπιζε τον πόνο και τη λύπη που είχαν καταλάβει την ψυχή του, εξαιτίας της διπλής αμαρτίας στην οποία είχε υποπέσει: «Εκοπίασα εν τω στεναγμώ μου, λούσω καθ' εκάστην νύκτα την κλίνην μου, εν δάκρυσί μου την στρωμνήν μου βρέξω.» (Ψαλμ. στ). Μεγάλη η μετάνοια!!! Ο Δαυΐδ έλαβε την ευλογία από τον Θεό, να ονομάζεται ο Χριστός κατά την ανθρωπίνη φύση Υιός Δαυΐδ.[2]

Αλλά τι να συνεχίσω; Δεν θα έφθανε ο χρόνος, το χαρτί και το μολύβι να διηγηθούμε όσα πλείστα παραδείγματα μετανοίας αναφέρονται στην Παλαιά Διαθήκη και αφορούν όλους εκείνους που αγωνίστηκαν από τον πρώτο Αδάμ έως τον Τίμιο Πρόδρομο, οι οποίοι στον πόνο, στις θλίψεις και στις ανάγκες της μεταπτωτικής καρδιάς και του παλαιού ανθρώπου(παλιανθρώπου) διαχρονικά αναφωνούσαν: «Θλίψεις και ανάγκαι εύροσάν με, αι εντολαί σου μελέτη μου.[3]», «ως γλυκέα τω λάρυγγί μου τα λόγια σου, υπέρ μέλι τω στόματί μου[4]», «εμνήσθην του Θεού και ευφράνθην...[5]», «δια τούτο ηγάπησα τας εντολάς σου υπέρ χρυσίον και τοπάζιον[6]», «εν θλίψει επλάτυνάς με[7]», και πολλά άλλα παρόμοια.

Και βέβαια, τι έτι χρεία έχομεν περαιτέρω μαρτύρων! Ο ίδιος ο Κύριος, που στο Θεανδρικό πρόσωπό Του εκπληρώθηκαν όλες οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης, απεκάλυψε την εν Χριστώ υπομονή έως τέλους· «...ο δε υπομείνας εις τέλος ούτος σωθήσεται[8]»· όχι μόνο με λόγια «...εν τω κόσμω θλίψιν έξετε· αλλά θαρσείτε, εγώ νενίκηκα τον κόσμον[9]» αλλά και με πράξεις· με την απόλυτη δηλαδή υπακοή Του στον Πατέρα, φθάνοντας ως τον σταυρικό θάνατο. «...Πάτερ μου, ει ου δύναται τούτο το ποτήριον παρελθείν απ' εμού εάν μη αυτό πίνω, γενηθήτω το θέλημά σου.[10]», δηλ. «Πάτερ μου, εάν δεν είναι δυνατόν το ποτήριον αυτό να παρέλθη από εμέ, και δεν μπορή να γίνη διαφορετικά παρά να πίνω το ποτήριον, ας γίνη το θέλημά σου.» (Μετάφρασις Παν. Τρεμπέλα).

Έτσι, η απάντησή Του στην παράκληση του Αποστόλου Παύλου που πονούσε, ήταν: «...αρκεί σοι η χάρις μου· η γαρ δύναμίς μου εν ασθενεία τελειούται...[11]».

Επιπλέον, στα μαρτύρια των Αγίων Αποστόλων, των Αγίων Μαρτύρων, αλλά και στα φοβερά ασκητικά γυμνάσματα Ασκητών Ορθοδόξων Πατέρων μας, Αυτοπροσώπως, επαρουσιάζετο ο Ιησούς και τους ενεθάρρυνε να υπομείνουν εις τέλος τα μαρτύρια και τις θλίψεις για να απολαύσουν εν δικαιοσύνη τον αμαράντινον της δόξης στέφανον (π.χ. Άγιος Πολύκαρπος Επίσκοπος Σμύρνης, Άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος). Στο πνεύμα αυτό και οι Άγιοι Απόστολοι, ακολουθώντας κατά πόδας τον Κύριο, μας τονίζουν: «και αυτό τούτο δε σπουδήν πάσαν παρεισενέγκαντες επιχορηγήσατε εν τη πίστει υμών την αρετήν, εν δε τη αρετή την γνώσιν, εν δε τη γνώσει την εγκράτειαν, εν δε τη εγκρατεία την

υπομονήν, εν δε τη υπομονή την ευσέβειαν, εν δε τη ευσεβεία την φιλαδελφίαν, εν δε τη φιλαδελφία την αγάπην. ταύτα γαρ υμίν υπάρχοντα και πλεονάζοντα ουκ αργούς ουδέ ακάρπους καθίστησιν εις την του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού επίγνωσιν· ω γαρ μη πάρεστι ταύτα, τυφλός εστι, μωπάζων, λήθην λαβών του καθαρισμού των πάλαι αυτού αμαρτιών.»(Β Πέτρ.α ,5-9). «Πάσαν χαράν ηγήσασθε, αδελφοί μου, όταν πειρασμοίς περιπέσητε ποικίλοις, γινώσκοντες ότι το δοκίμιον υμών της πίστεως κατεργάζεται υπομονήν· η δε υπομονή έργον τέλειον εχέτω, ίνα ήτε τέλειοι και ολόκληροι, εν μηδενί λειπόμενοι.»(Ιακ.α ,2-4). Υπάρχει, λοιπόν, αιώνια η μαρτυρία ότι μόνον μέσα στην Ορθόδοξη Παράδοση, την Ορθόδοξη Εκκλησία, με φιλότιμο, διεξάγεται ο πνευματικός αγώνας εις τέλος, με πολλές πτώσεις και ανατάσεις. Δεν απομακρυνόμαστε ποτέ όμως έξω και πέρα της εμπειρίας των Αγίων στον αγώνα μας εναντίον του σατανά και των τεχνασμάτων του, τα οποία πολλάκις προξενούν πόνο, θλίψη, σκοτάδι και αγωνία στις ψυχές των ανθρώπων. Ο αρχέκακος με αυτόν τον τρόπο προσπαθεί να αποθαρρύνει τους ανθρώπους και να τους απομακρύνει από την Ορθόδοξη ασκητική πρακτική. Τα όπλα και τα πνευματικά φάρμακα που συστήνουν οι Άγιοι, βγαλμένα από την δική τους βιωτή, είναι η μυστηριακή ζωή, ο αγιασμός, η ειλικρινής και εκ βάθους εξομολόγηση σε Ορθόδοξο πνευματικό, η μελέτη της Αγίας Γραφής, οι βίοι των Αγίων, η εντρύφηση στους ορθόδοξους κανόνες των λειτουργικών βιβλίων και σε όλα τα αποφθέγματα των Αγίων Πατέρων, καθώς και η με ταπείνωση νηστεία, αγρυπνία, προσευχή που αποτελούν ουράνια χαρίσματα. Με αυτά τα πνευματικά φάρμακα και τη συνεχή επίκληση του ονόματος του Ιησού «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με», «Κύριε Ιησού Χριστέ φώτισόν μου το σκότος» και πάντοτε δια της Ακτίστου Χάριτος, σταδιακά ανεβαίνουμε την κλίμακα της κάθαρσης, του φωτισμού και της θέωσης καθ'όσον λίγο ως πολύ κατανοούμε τον λόγο του Κυρίου μας ότι «εν τη οικία - Βασιλεία - του πατρός μου μοναί πολλάί εισιν[12]». Τότε η ψυχή μας και η καρδιά μας, χαίρονται, αγαλλιούν και αναπαύονται.

Και σήμερα;!!! Τι ακούμε, σήμερα; Θεέ μου!!! Τι άλλο θα δούμε; Μας συστήνουν με όλα τα μέσα ψυχολόγους και ψυχοθεραπευτές, βελονιστές και ομοιοπαθητικούς, ρεφλεξολόγους και ουροθεραπευτές καθώς και άλλα παρεμφερή τεχνάσματα, ξένα προς την κλασσική ιατρική, με σκευάσματα δήθεν θεραπευτικά, τα οποία ετοιμάζονται με επίκληση δαιμόνων και ειδωλολατρικών τελετών, αντίθετα βέβαια της Ορθόδοξου παραδόσεως. Προπαγανδίζοντας, προσπαθούν να μας πείσουν ότι δήθεν θα επιτύχουμε την ειρήνη της ψυχής μας, την ηρεμία της καρδιάς μας, αξιοπρεπή διαβίωση χωρίς πόνο και άγχος, φθάνουν ακόμη να ομιλούν και για δήθεν αξιοπρεπή θάνατο. Με κάθε τρόπο και κάθε μέσο βουτηγμένοι στην πλάνη τους συστήνουν τη φυγοπονία, τον ωχαδελφισμό και τη χαλαρότητα, καθώς και άλλα τοιαύτα, τα οποία δεν έχουν καμμία σχέση με την αληθινή μετάνοια και την εμπειρία των Αγίων. Τελικός στόχος τους είναι «να

περνάμε καλά», «χαλαρά» και η μία σαρκική αμαρτία να διαδέχεται την άλλη στον κατήφορο χωρίς τέλος. Δηλαδή, παίρνουν θέση και στάση καθ'όλα αντίθετη προς τα δάκρυα της μετανοίας που διαχρονικά υπερτονίζουν οι Άγιοί μας με τη ζωή τους και το λόγο τους μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία, μέσα στην Ορθόδοξη Παράδοση.

Δυστυχώς προς στιγμήν, οι Νεοεποχίτες έχουν καταφέρει να μυήσουν στην πλάνη τους εκτός από τους πολλούς λαϊκούς, και Ορθόδοξους κληρικούς, που προβάλλουν την ψυχολογία, την παιδοψυχολογία και την ψυχοθεραπευτική ως δήθεν βοηθητικά και θεραπευτικά φάρμακα της ψυχής και με πλάγιο τρόπο αλωνίζουν τα Ορθόδοξα σχολεία της πατρίδος μας, τις Ορθόδοξες οικογένειες, την Ορθόδοξη νεότητα, το γήρας, ώστε έχουνε φθάσει στο φοβερό σημείο πίσω από κάθε ατύχημα και δυστύχημα, όταν συμβαίνει, να τρέχουν πρώτοι για να στηρίξουν δήθεν κάθε πονεμένο, αποκλείοντας έτσι έντεχνα και σε αυτές τις περιπτώσεις την βοήθεια των Ορθοδόξων κληρικών που παραμένουν πιστοί στην Ορθόδοξη Παράδοση και πρακτική βοήθειας των πονεμένων δια των αχράντων Μυστηρίων. Θα λέγαμε, λοιπόν, μετά βεβαιότητας ότι η Νέα εποχή, αυτό το απαίσιο πολυκέφαλο τέρας, με την ψυχολογία και την παραψυχολογία έχει σαν τελικό σκοπό και στόχο να ισοπεδώσει κάθε τι αυθεντικό και Ορθόδοξο, να ξεγελάσει κάθε άνθρωπο ει δυνατόν και τους εκλεκτούς. Έτσι ώστε με τα ψυχοφάρμακα, τη φυγοπονία και φυγομαχία, την δειλία και την απελπισία, να οδηγηθεί η ανθρωπότητα εις την αποτυχία της υπαρξιακής της προοπτικής που είναι η εν Χριστώ σωτηρία. Σημαία τους είναι το σύνθημα: «Προσπαθήστε να αδιαφορείτε ως προς την αμαρτία, μάθετε να αυτοθεραπεύεσθε και να αυτοσυγχωρείσθε, καλλιεργήστε όλα τα σαρκικά σας πάθη και όσο μπορείτε θεραπεύετε ο ένας τα πάθη του άλλου». Σοφιστείες, δηλαδή, και τεχνάσματα, που όχι μόνο δεν απαλλάσσουν τον άνθρωπο που τυχόν θα τους πιστέψει, αλλά τουναντίον τον βυθίζουν έτι περαιτέρω στην απελπισία, στο άγχος, στην αγωνία, σε ένα φαύλο κύκλο, που περιστρέφεται γύρω από την επιθυμία των οφθαλμών, την επιθυμία της σαρκός και την αλαζονεία του βίου, έως την τελική πτώση και αυτοκαταστροφή.

Σε αντίθεση πάντοτε, όπως προαναφέραμε, με την Ορθόδοξη εμπειρία των Αγίων που είναι η υπομονή, η ανδρεία, το ανδρικό φρόνημα, η παράκλησις, τα δάκρυα της μετανοίας, η δοξολογία και η ψαλμωδία, η καθαρά εξομολόγησις. Τα αριστουργηματικά θεόπνευστα τροπάρια που και ο πιο αδαής συνειδητοποιεί ότι δεν μπορεί να είναι ανθρώπινα κατασκευάσματα, αποτελούν την άμεση βοήθεια στην πεπτωκυία φύση μας, την οποία η αμαρτία κατέστησε θνητή. Είναι τα πνευματικά φάρμακα που δίνουν την δυνατότητα, αυτή η θνητή μας φύση να επανέλθει αναστημένη στην προπτωτική παραδείσια κατάστασή της, ένθα ουκ έστι

πόνος, ου λύπη, ου στεναγμός, αλλά ζωή ατελεύτητος. Τι να προσθέσει και τι να αφαιρέσει κανείς από τα παρακάτω ενδεικτικά τροπάρια;

«Ψυχή μου, ψυχή μου, ανάστα, τι καθεύδεις; το τέλος εγγίζει, και μέλλεις θορυβείσθαι· ανάνησον ουν, ίνα φείσηταί σου Χριστός ο Θεός, ο πανταχού παρών, και τα πάντα πληρών.»(Κοντάκιον Μεγάλου Κανόνος).

«Δέξαι μου τας πηγάς των δακρύων, ο νεφέλαις διεξάγων της θαλάσσης το ύδωρ· κάμφθητί μοι προς τους στεναγμούς της καρδιάς, ο κλίνας τους ουρανούς τη αφάτω σου κενώσει...» (Τροπάριον της Κασσιανής).

Αψευδείς μάρτυρες των ευεργεσιών που προέρχονται από τον πόνο και τις θλίψεις που ο Θεός επιτρέπει και παραχωρεί, κρίμασιν οϊς οίδεν ο Κύριος, σύμφωνα με την Ορθόδοξη θεώρηση, είναι και οι σύγχρονοί μας Άγιοι, Άγιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης και Άγιος Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης, των οποίων τα κείμενα, για τις περιπτώσεις αυτές του πόνου και των θλίψεων και την εις βάθος κατανόησή τους, είναι απaráμιλλα και ταυτίζονται απόλυτα με τα προλεγόμενα των Αγίων Αποστόλων και των Αγίων Πατέρων, που ξεκάθαρα είναι αντίθετα από όλη αυτή την ψυχосαβούρα της Νέας Εποχής.

Παραθέτουμε ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα επιστολής του Αγίου Γέροντος Παΐσιου του Αγιορείτου:

«Αυτοί που δεν είναι καλά πνευματικά, είναι μερικοί Ιερωμένοι που σπουδάζουν ψυχολογία, για να βοηθήσουν τις ψυχές (με ανθρώπινες τέχνες). Και το παράξενο είναι που οι δάσκαλοί τους οι ψυχολόγοι δεν πιστεύουν στον Θεό και δεν παραδέχονται ούτε ψυχή η την παραδέχονται με ένα δικό τους τρόπο (σχεδόν όλοι). Από αυτήν την πράξη τους οι κληρικοί αυτοί φανερώνουν ότι πνευματικά είναι άρρωστοι και έχουν ανάγκη από Αγιοπατερικές εξετάσεις, και, αφού θεραπευθούν, τότε θα διακρίνουν και μόνοι τους το άρρωστο αυτό πνεύμα και θα γνωρίσουν παράλληλα και τη θεία Χάρη, για να χρησιμοποιούν στο εξής για τις ψυχές που πάσχουν την θεία ενέργεια και όχι τις ανθρώπινες τέχνες... Όταν ο άνθρωπος βοηθηθεί να πιστέψει στο Θεό και στη μέλλουσα ζωή, την αιώνιο – συλλάβει δηλαδή το βαθύτερο νόημα της ζωής – και μετανοήσει, αλλάξει ζωή, έρχεται αμέσως η θεία παρηγοριά με τη Χάρη του Θεού, η οποία αλλοιώνει τον άνθρωπο, διώχνοντας και όλα τα κληρονομικά του. Έτσι έγινε σε πολλούς ανθρώπους που μετανόησαν, αγωνίστηκαν με φιλότιμο ταπεινά, χαριτώθηκαν, έγιναν και Άγιοι και τους προσκυνάμε τώρα με ευλάβεια και ζητάμε και τις πρεσβείες τους, ενώ πριν είχαν πολλά πάθη και κληρονομικά. Επί παραδείγματι, ο Όσιος Μωυσής ο Αιθίωψ, ενώ πριν ήταν ο πιο αιμοβόρος ληστής, με κληρονομική κακία, μόλις πίστεψε στον Θεό, μετανόησε, ασκήθηκε, έφυγαν όλα τα πάθη, τον

επισκέφθηκε η Χάρις του Θεού και αξιώθηκε να λάβει ακόμα και το προφητικό χάρισμα. Πέρασε δε στην ευαισθησία ακόμα και το Μέγα Αρσένιο, ο οποίος ήταν από τη μεγαλύτερη αρχοντική οικογένεια της Ρώμης, με κληρονομικές αρετές και επιστημονική μεγάλη μόρφωση.

Επομένως, το παν είναι η Χάρις του Θεού. Την ψυχή μπορεί να την βοηθήσει μόνο ένας χαριτωμένος Πνευματικός, με πίστη, που αγαπάει την ψυχή και την πονάει, γιατί γνωρίζει τη μεγάλη της αξία. Την βοηθά στη μετάνοια, την ξαλαφρώνει με την εξομολόγηση, την ελευθερώνει από το άγχος και την οδηγεί στον Παράδεισο η πετάει το λογισμό με τον οποίο βασανίζει την ευαίσθητη ψυχή ο πονηρός, και θεραπεύεται. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αρρώστια στον κόσμο από το λογισμό, όταν δηλαδή πείσει ο διάβολος τον άνθρωπο με λογισμούς ότι δεν είναι καλά. Όπως δεν υπάρχει και ανώτερος γιατρός σ' αυτές τις περιπτώσεις από τον έμπειρο Πνευματικό, που εμπνέει εμπιστοσύνη με την αγιότητά του και πετάει αυτούς τους λογισμούς από τα ευαίσθητα πλάσματα του Θεού και θεραπεύει ψυχές και σώματα δίχως φάρμακα, με τη Χάρη του Θεού, και τις εξασφαλίζει και τον Παράδεισο». (Γέροντος Παΐσιου, «Επιστολές», α έκδοση, 1994, σελ. 102-103. Πρόκειται για κείμενα που ο ίδιος ο γέροντας έγραψε με το χέρι του).

Εν συνεχεία, παραθέτουμε λόγους του Αγίου Γέροντος Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτου: «Ξέρεις, καθώς σκεπτόμουν μία φορά μου γεννήθηκε η απορία. Πως είναι δυνατόν να υπάρχουν ψυχίατροι, που δεν πιστεύουν στην ψυχή; Έτσι σηκώθηκα και πήγα μερικές φορές στο Πανεπιστήμιο και παρακολούθησα μαθήματα ψυχιατρικής. Ε, κάτι προσπαθούν να κάνουν, αλλά τι να κάνουν; Οι ψυχίατροι και οι ψυχολόγοι μοιάζουν με τον τυφλό, που με την αφή προσπαθεί να καταλάβη τα πράγματα, που βρίσκονται γύρω του. Η ψυχή είναι πολύ βαθιά και μόνο ο Θεός την γνωρίζει... Την ψυχιατρική δεν τη θέλω, όμως τους ψυχιάτρους τους αγαπώ» (Κ. Γιαννιτσιώτη. Κοντά στον Γέροντα Πορφύριο σελ. 198).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ:

Ο λόγος του Χριστού μας Ιησού είναι αψευδής και αιώνιος. Λέγει: «...μετανοείτε και πιστεύετε εν τω Ευαγγελίω» (Μαρκ. α ,15). Το τονίζει αυτό ο Κύριος, επειδή μόνο ο λόγος Του ως Θεϊκός και Πνευματοφόρος είναι εκείνος που τελικά λυτρώνει ολοκληρωτικά και αμετάκλητα από οποιονδήποτε πόνο, στεναγμό, λύπη και σκότος τον πιστό και υπάκουο στις εντολές Του και το θέλημά Του. Έτσι, δια του Μεσσίου και Βασιλέως Ιησού, αποδυναμώνεται κάθε τέχνασμα της νεοεποχίτικης ψυχολογίας και ψυχοθεραπευτικής, διότι μόνο μέσα από την Σταύρωση περνάμε στην Ανάσταση. Χριστός ανέστη, χαρά μου! Σ' Αυτον, τον Κύριον, ανήκουν η Δόξα και το Κράτος εις τους αιώνας. Αμήν.

[1] «Και είπε Κύριος τω Άβραμ· έξελθε εκ της γης σου και εκ της συγγενείας σου...

και ενευλογηθήσονται εν σοι πάσαι αι φυλαί της γης.» (Γεν.ιβ , 1-3)

[2] «Μνημόνευε Ιησούν Χριστόν..., εκ σπέρματος Δαυΐδ, κατά το ευαγγέλιόν μου»(Τιμ.Β ,β ,8)

[3] (Μεσονυκτικόν το καθ'ημέραν)

[4] (Μεσονυκτικόν το καθ'ημέραν)

[5] (Ψαλμ.οστ ,4)

[6] (Μεσονυκτικόν το καθ'ημέραν)

[7] (Ψαλμ.δ ,2)

[8] (Ματθ. κδ ,13-14)

[9] (Ιωάν.ιστ ,33)

[10] (Ματθ. κστ ,42)

[11] (Β Κορ. ιβ ,9).

[12] (Ιωάν.,ιδ ,2)

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr